

LBRIS

We know
books

Manuel Savu

Granița dintre lumi

Partea II – Ultimul portal

LETRAS

Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAVU, MANUEL

Granița dintre lumi / Manuel Savu

–Snagov: Letras, 2021-2024

2 vol.

ISBN 978-630-312-241-0

Partea 2: Ultimul Portal

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-242-7

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-243-4

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Manuel Savu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Revelația esenței divine a omului în romanul Granița dintre lumi	5
Nota autorului	9
Mulțumiri	13
DISCLAIMER	17
Prolog	19
Paris – Anul 1371.....	19
Paris – Anul 2016.....	20
EPILOG	355
– Două luni mai târziu –.....	355

Prolog

Paris – Anul 1371

Preotul stareț ridică cuțitul din os uman și pentru o clipă se lăsă pe spate și contemplă senzația aproape erotică de omnipotență. Răul și urâtul din el țâșniră precum niște umbre tremurătoare pe fundalul scaldat în lumina difuză a torțelor. Așa cum ritualul cerea, cei nouă preoți prezenți repetau cu mâinile împreunate „Baphomet”. Aceștia stăteau în cerc cu capul aplecat privind fix pentagrama mare făcută din bucăți de piatră înfipte în pământul afănat din catacomba întunecată.

Preoții purtau mantii lungi cu glugă, strânse cu un șnur împletit și lung. Întreaga adunare era luminată de făclii dispuse în cerc, iar în mijloc trona o bucată imensă de piatră masivă, pe care se înfăptuiau sacrificiile. Bucata masivă de piatră avea o pentagramă cioplită, cu menirea de a colecta sângele victimei și de a-l direcționa în canale săpate pe marginile pietrei. La căpătâiul pietrei, o statuie din piatră închisă la culoare și înaltă de vreo doi metri, înfățișând o creatură ce aducea cu Anubis, se înălța sumbru asupra locului de sacrificiu, parcă controlând întreaga adunare.

Brusc, întregul murmur mantric încetă ca la comandă, copilul în vârstă de trei ani răstignit pe piatra de sacrificiu se opri din plâns, surprins de liniștea sumbră, iar glasul preotului stareț bubui din mijlocul voluptăților sale pline de întuneric și cu cuțitul deasupra capului rosti în latină:

—Fie ca acest sacrificiu să fie primit de stăpânul nostru, Baphomet!

—Baphomet! se auzi în cor glasul obedient al preoților.

Preotul stareț își privi victima cu o privire de nebun și apoi înfipse cuțitul din os în pieptul acelei ființe plătând și inocente. Catacombele de sub Notre-Dame răsunară încă o dată de țipătul morții, iar pământul se stropi din nou de sânge nevinovat.

Paris – Anul 2016

1

Nicole se năpusti în stilul caracteristic în birou și aruncă nepăsătoare geanta Hermes care ateriză pe o canapea, apoi se prăbuși mulțumită în fotoliul imens Ludovic al XVI-lea ce trona complet nepotrivit în spatele biroului uriaș de sticlă. Cu un oftat de mare victimă își plantă ca un veritabil cowboy picioarele pe birou. Pentru o clipă înfipse o privire de vultur și se asigură că pantofii săi Manolo Blahnik erau exemplar de curați. Mulțumită de superficialitatea de moment, căreia, desigur, i se abandonase cu voluptate și de faptul că astăzi ar fi trebuit să fie o zi ușoară, înfipse o țigară în gură după care o și aruncă pe birou când descoperi nemulțumită că bricheta se afla în geanta de pe canapea. Cum stătea cu picioarele răstignite pe birou, o boare de aer rece provenită de la aparatul de aer condiționat o făcu să zâmbească drăcește când îi aminti foarte intim că își trăsesese fusta ținutei sale de birou Loro Piana, dar nu și chiloței. „Doamne, ce desfrânată am ajuns, ce act ratat de proporții monumentale am făcut”, se gândi ea că ar spune un psihanalist, inspirată de „Cartea Roșie” a lui Jung ce zăcea imensă pe birou pe post de obiect decorativ, apoi concluzionează chicotind că poziția în care se prăbușise în fotoliu și lipsa chiloților reprezentau un motiv serios să ceară bani de intrare, în cazul în care vreun bărbat din departament și-ar fi pierdut mințile incommensurabil și ar fi îndrăznit să se aventureze în biroul ei. Încă se amuza în mintea ei că uitase pur și simplu să-și pună

chiloței, făcând asocieri cu celebra scenă din biroul de poliție cu Sharon Stone și Michael Douglas din filmul „Basic Instinct”, când realizează că în timpul acela, telefonul mobil se încăpățâna să sune din geantă.

Nicole închise telefonul și îl lăsă să cadă din mână pe birou. Pierdută în trecut, simți cum stomacul i se strânse instantaneu de emoție. „Sunt blestemată de niște forțe invizibile, sunt oare pe o linie a timpului satanică?”, se întrebă Nicole în urma convorbirii avute cu vechiul său prieten Lopez.

Își aprinse țigara și se îndreptă spre peretele din geam masiv al biroului. Privirea sa se pierdu în întreaga panoramă din fața clădirii principale a institutului de fizică nucleară. Turla unei biserici vechi de peste o sută de ani se înălța semeț în zare, în contrast cu clădirile moderne din jur și totul părea atât de viu pe străzi, mai puțin ea, lovită brusc de starea apăsătoare în care o proiectase nemilos conversația cu Lopez.

Trecuseră opt ani de când fusese trasă fără voia ei într-o grozăvie, prinsă la mijloc între niște forțe extraordinare, lupte între societăți secrete, servicii de spionaj, mafie, ruptă de sine între iubiri pasionale imposibile, tragedii de nedescris, un adevărat tsunami căruia îi supraviețuise alături de familia și prietenii săi cei mai buni, totul culminând cu sacrificiul suprem și complet nebun făcut de Vlad și de Yuri pentru a-i salva viața. „Cum pot coexista oroarea și frumosul în aceeași clipă?”, se întrebă Nicole, pătrunsă de nostalgia și durerea încă vie a iubirii frânte dintre ea și Vlad, dar și de recunoștința pentru prietenii minunați pe care toate acele întâmplări tragice îi aduseseră neașteptat în viața ei. Pentru o clipă îi explodă în minte amintirea lui Vlad plin de sânge, când se prăbușise precum apocalipsa asupra celor care erau pe punctul de a o ucide, ultimele clipe când îl văzuse în viață, apoi corpul

neînsuflețit și ciuruit de gloanțe al lui Yuri, care își dăduse viața pentru ea fără să clipească în acel atac supraomenesc condus de Vlad împotriva armatei de mercenari care păziseră demonia din creierii bolnavi ai celor care o luaseră ostatică și care se crezuseră nici mai mult, nici mai puțin decât stăpânii lumii. Parcă în continuarea aceluia coșmar, acum, avertismentul vechiului ei prieten o lovise neașteptat ca un ecou sinistru al trecutului sub forma unui nou pericol „chiar mai mare”, cum se exprimase prietenul ex-CIA al lui Vlad și părea să o ajungă din trecut precum un blestem încă neîmplinit. Lopez încheiase convorbirea, asigurând-o că lucrează la un plan, dar cum orice plan născut din mintea unui tip ex-CIA avea nevoie de cât mai multe informații, Lopez concluzionase să țină legătura, urmând să se întâlnească la momentul potrivit.

2

Cavalerul de Malta, asasin de rang înalt în oastea nevăzută a Vaticanului, își șterse sângele ce îi curgea din nas, respirând cu greu din cauza efortului și a loviturilor încasate, apoi cu un gest elegant, parcă ceremonial, scoase un stilet prețios cu o lamă dreaptă, lungă, având miezul în formă de diamant și își concentră toată atenția asupra adversarului său. O senzație apăsătoare de frică începuse să-și facă simțită prezența și, în pofida pregătirii sale îndelungate de asasin, în mai puțin de 30 de secunde, adversarul său îi blocase cu ușurință toate loviturile și chiar și cele câteva lovituri secrete pe care le încercase se întorseseră nemilos împotriva lui, iar adversarul îl lovise dur cu fiecare ocazie. Cavalerul simțea că avea probabil câteva coaste rupte pe partea stângă, iar osul nazal avusese aceeași soartă în urma unei scurte lovituri primite cu podul palmei. În ciuda programelor și antrenamentelor inumane la care fusese supus încă din copilărie, Cavalerul își pierdea stăpânirea de sine și

controlul asupra durerii și fricii care începuse să se insinueze. Știa că avea în față un Gardian, iar acesta părea că se distra cu el și mai știa că avea mai multe șanse să ucidă întreaga armată a diavolului decât un Gardian.

—Credeți că mai puteți schimba cursul viitorului pe Pământ? șuieră Cavalerul cu dușmănie demonică în glas, în timp ce abordase niște mișcări înșelătoare și plimba dintr-o parte în alta stiletul, căutând un moment prielnic să lovească decisiv.

Bărbatul din față acestuia îl privea complet impasibil, lipsit parcă de orice emoție sau dorință de a se lăsa atras într-o polemică cu acesta. Amândoi știau că doar unul dintre ei va pleca în viață de acolo și amândoi știau cine va fi acela.

—Ați eșuat, Gardienilor, spuse Cavalerul răgușit, așa cum ați eșuat în urmă cu mii de ani, nimic nu va putea opri inevitabilul, omenirea va fi complet în puterea noastră, continuă el cu chipul schimonosit de ură și brusc încercă inutil să-și înfigă stiletul în gâtul bărbatului.

Keiro intuise lovitura și degajase cu ușurință. Lama stiletului trecuse la câțiva centimetri de gâtul său. „Un șarpe încolăcit pe întregul glob pământesc”, constată el, văzând blazonul încrustat pe o parte a mânerului, când acesta trecuse fulgerător prin fața privirii sale. „Este simbolul lor”, continuă el în gând, scârbit de această constatare. Știa de atâta amar de vreme că simbolul șarpelui încolăcit în jurul Pământului înseamnă „o singură lume” și îi reprezintă pe cavalerii de Aragon - încă un ordin secret implicat la conducerea Europei chiar de pe vremea cruciadelor și care se aflate în spatele liniilor de sânge regale până în zilele noastre. Aceștia erau într-o simbioză diabolică cu Illuminati, cu Vatican și alte forțe oculte care visau nebunește o singură lume condusă de ei. Keiro știa că aceștia erau terifițați

de existența unei profeții vechi de peste o mie de ani, profeție în care se spunea că un pericol imens va amenința șarpele, se va ridica de la Apus și va fi singurul lor potrivnic, dar și pieirea. „America! își spuse din nou Keiro, de aceea vor să o și distrugă”.

Cavalerul atacă brusc începând cu o mișcare falsă, în speranța să atragă garda adversarului în direcția greșită, apoi lovi cu toată forța țintind inima, dar Keiro bară lovitura fulgerător cu cotul printr-o mișcare circulară aproape elegantă în perfecțiune și execuție și devie brațul înarmat al preotului, apoi în aceeași clipă făcu un pas în lateral și îl izbi pe Cavalerul de Malta scurt și puternic cu muchia palmei. Zgomotul de trahee spartă pluti pentru o fracțiune de secundă între ei precum o confesiune a morții. Înainte ca preotul să fie invadat de senzația iremediabilă de sufocare, Keiro ridică stiletul de pe jos, îl puse în mâna paralizată a Cavalerului asasin, care încremenise și se uita fix la el cu ochii sticloși și parcă mirați de certitudinea morții, apoi se întoarse și plecă fără să privească în urmă. Salvase viața unui Illuminati, un tânăr care făcea parte dintr-un grup Illuminati ale cărui credință și voință erau total opuse acelor care visau să conducă întreaga lume, să o confiște total și să o conducă după principiile luciferice. Cel pe care îl salvase făcuse dezvăluiri importante în media alternativă online despre întunericul și ocultismul feroce în care se înconjuraseră de sute de ani acești Illuminati consumați de întuneric și vorbise despre planurile lor bolnave de subjugare și control total al umanității. Tânărul își petrecea seara liniștită alături de o tânără în restaurantul select de peste drum și habar nu avea că trecuse atât de aproape pe lângă o moarte sigură.

Keiro trecu cu viteza sunetului prin tot protocolul de securitate al aeroportului și se îndreptă spre poarta de îmbarcare. Câteva minute mai târziu se afla în avion pe scaunul său. Avionul se afla deja pe pistă și aștepta semnalul de decolare cu motoarele puternice uruind la ralanti. Keiro privea prin hubloul aiurea, căzut pe gânduri, în timp ce prin câmpul său vizual, un transportor de bagaje se târa pe o bandă adiacentă. Brusc, un pârâit scurt în difuzoarele avionului îi întrerupse reveria, apoi se auzi un semnal sonor, urmat de vocea pilotului, care se prezentă și anunță prin interfon durata zborului și câteva detalii legate de vreme, iar în încheierea intervenției îi asigură pe călători că foarte curând vor urma să decoleze. În timpul acesta, chiar în dreptul lui Keiro, pe rândul din mijloc, un bărbat se tot foia neliniștit, încercând să atragă atenția soției, care părea să-l ignore total:

—Arăți ca dracu', scumpo, își complimentă acesta soția, nemulțumit de lipsa acesteia de interes.

—Du-te dracului, îi răspunse soția scurt și sec, apoi întoarse capul și își continuă discuția despre creme de față cu o doamnă în vârstă, aflată pe scaun lângă ea.

O stewardesă, care îi dădea târcoale de când se urcase în avion, se aplecă mai mult decât era cazul asupra lui Keiro și îl întrebă pentru a doua oară dacă îl putea ajuta cu ceva. Keiro îi răspunse ca și prima oară, delicat, că era ok și îi mulțumi respectuos pentru întrebare. Stewardesa îl privi lung cu un zâmbet drăguț pe față și plecă, dar nu înainte de a-i smulge promisiunea că o va chema dacă va avea nevoie de ceva. Keiro încuviință simplu din cap, fără nicio urmă de flirt.

Pentru o ființă ca el, să fie în văzul lumii, să folosească mijloace convenționale de transport, să pozeze în normal însemna cu adevărat să se ascundă, însemna să se amestece cu așa-zisa normalitate și să se piardă în mulțime.

În cele din urmă, avionul Boeing 777 țâșni pe pistă cu motoarele ambalate la maximum și se desprinse greoi de la sol.

Keiro era obosit, o oboseală pe care puțini o puteau înțelege și foarte puțini o puteau experimenta. Era o oboseală metafizică, era oboseala unei ființe de lumină, dar prinsă printr-un contract al sufletului într-o lume violentă, o lume de joasă vibrație și în permanent complot, era oboseala unei ființe superioare, prinsă în mijlocul unui război nevăzut ce dura de mii de ani, era oboseala unei ființe înlănțuite într-o singurătate bântuită de secrete și consecințe teribile ale trecutului imemorial al rasei umane și totuși mai actuale ca niciodată. Keiro se simțea expresia unei existențe dilatate permanent la maximum și pe care nu o putea împărtăși cu nimeni.

„Ați eșuat, Gardienilor”, îi răsuna în minte ca un verdict cuvintele Cavalerului de Malta. Cuvintele răsuna obsesiv ca o rană în mintea lui, ca un ecou vechi de mii de ani. Ei, Gardienii, cunoșteau bine istoria sacră a omenirii, mai mult, erau parte din ea și aveau un rol unic în toată această istorie. Keiro știa bine că în anul 2236 î.Hr. fusese ultima oară când Porțile Stelare ar fi trebuit să se deschidă, iar acestea, din cauza războaielor teribile care zguduiau planeta la acea vreme, nu se deschiseseră și evenimentul ascensiunii nu se mai întâmplase. Acum, la final de ciclu cosmic, venise timpul așteptat de întregul Univers ca ele să se deschidă din nou. Din păcate, Porțile Stelare de pe Pământ erau în puterea ființelor angelice „căzute”, cunoscute în scrieri religioase sub numele de Îngeri căzuți, doar că nu erau

niciun fel de îngeri, ci erau ființe superioare, din universuri de vibrație foarte înaltă, care se jucaseră cu puterile lor, care abuzaseră într-un mod întunecat de liberul arbitru, care suferiseră o mulțime de hibridizări și care, în final, căzuseră în negativitate, iar consecințele propriilor acțiuni și ale încrucișărilor repetate cu alte rase îi ajunseseră din urmă ca un blestem divin și îi aduseseră în mod necesar într-un univers inferior de vibrație. În urma acestui trecut întunecat, aceste ființe suferiseră modificări ireversibile în structura originară ADN și rămăseseră ca și oamenii, dar din motive diferite decât ei, prizonieri în acest Univers. Acum tot războiul ce dura zeci de mii de ani se dădea pentru „ascensiune”, care echivala cu revenirea rasei umane într-un univers superior de înaltă vibrație și cu recâștigarea tuturor oportunităților pe care acel plan superior de existență le oferea. Acesta era un război și pentru ADN-ul uman, care conținea codul genetic cu ajutorul căruia oamenii puteau trece în forma fizică prin Porțile Stelare, cod genetic care echivala cu un bilet de trecere fără de care era imposibil de penetrat o Poartă Stelară și, nu în ultimul rând, acest război se dădea și pentru Porțile Stelare în sine. Toate părțile implicate în acest război știau că aveau o singură șansă. Forțele negative erau lipsite de codul genetic care să le permită ascensiunea și făceau tot ce le stătea în putință pentru a bloca trecerea prin Porțile Stelare a ființelor capabile să o facă. Aceste forțe negative cunoșteau istoria sacră a umanității, destinul cosmic și însemnătatea template-ului divin din ADN-ul omului, care îi permiteau să treacă dintr-un univers în altul. Aceste ființe întunecate nu se dădeau înapoi de la nimic pentru a menține umanitatea în energie joasă, în frică, în ignoranță, în distracție, în desfrânare, practic toate mijloacele care îi ajutau să mențină umanitatea sub control și joasă frecvență erau folosite împotriva omului. Forțele negative știau

că odată ascensiunea fiind compromisă, aroganța lor de dumnezei pe Pământ ar fi fost satisfăcută, iar oamenii ar fi rămas în continuare prizonieri în ciclul încarnărilor în această lume 3D și, prin urmare, sclavii lor pe această planetă, gata să-i hrănească cu uriașul lor quantum energetic pentru încă mii de ani.

Keiro închise ochii, îi strânse cu putere și scrâșni din dinți. Era conștient că nu controla încă această luptă, iar acum Illuminati voiau să descătușeze pe Pământ noi forțe malefice care să le servească agenda. Keiro aproape rupsesse marginea scaunului când se încordă brusc în voința și destinul său. „Acest lucru nu o să se întâmple”, își spuse el, pătruns de o putere ce aproape lumina. Keiro era o ființă angelică umană și Gardian al umanității pe această planetă. El era întruchiparea acestei convingeri, el era războinicul absolut.

3

Nicole privea parcă hipnotizată în farfuria complet goală. „Am mâncat ca un animal de pradă, tot, sunt posedată de niște forțe nasoale”, își spuse ea în gând nemulțumită, dar nu găsi nici măcar o urmă de vinovăție în ea. Tanya, parcă citindu-i gândurile, izbucni în râs:

—Serios?

—Ce? sări Nicole de fund, defensiv.

—Adică tot mai ai speranțe iluzorii că ești o lebdă delicată? continuă Tanya să se amuze pe seama prietenei sale.

—Dar sunt, scânci Nicole pe un ton vinovat și mincinos totodată, deja gândindu-se la tiramisù pe care îl pândea ca desert.

—Draga mea, ești în negație, ești în plină metamorfoză din lipsa sexului, se distra la maximum pe seama ei Tanya.

Nicole își privi cu drag frumoasa prietenă. Prin câte trecuseră împreună cu opt ani în urmă. Tanya era puntea ei de legătură cu toate acele amintiri și traume pe care nu le putea abandona și pe care, de fapt, nici nu dorea să le abandoneze, în ciuda anilor de terapie. Cu ce era să le înlocuiască? Tot ce trăise romantic și toată dinamica vieții sale de după aceea erau diluate până la ridicol prin comparație. Se simțea totuși privilegiată pentru că o avea pe Tanya, o avea pe Jennifer, care era plecată la părinții săi în Dallas, îi avea pe Lopez și pe frumoasa și misterioasa lui soție Amirah, toți prietenii și aliații săi de nădejde din acel trecut dramatic și îl avea pe Alain, scriitorul șaman de care se îndrăgostise cu mult timp în urmă, pentru ca într-o zi să afle că era nici mai mult, nici mai puțin decât tatăl ei. Da! Doar ei i se putea întâmpla așa ceva, hotărâse Nicole cu mult timp în urmă și, desigur, o avea pe mama ei, o prezență discretă în viața sa, aproape eterică, dar care o iubea mult. Pentru toți acești oameni minunați se simțea recunoscătoare și privilegiată. Deveniseră toți un grup de suflete pereche. Legătura lor era gravată în sânge și iubire și aveau grijă unii de alții în orice situație. Tanya era însă ca o punte nevăzută între trecut și prezent, un suflet minunat care găsea tot timpul o cale să o echilibreze atunci când avea nevoie, era cea mai amuzantă ființă pe care o cunoștea, avea o intuiție extraordinară, era prietena pe care oricine și-ar fi dorit-o. Nicole îi cucerise sufletul Tanyei imediat după ce aceasta i se confesase cu opt ani în urmă că își petrecuse o parte din viață ca escortă de lux, iar Nicole ca răspuns o îmbrățișase fără rezerve și îi spusese plină de candoare că acel trecut era irelevant și tot ce conta pentru ea era Tanya, acel suflet deschis și curajos care alesese necondiționat